

- anularea hotărârii atacate;
- admiterea acțiunii prezentate în primă instanță, concret, cererea subsidiară de anulare a articolului 3 din decizia atacată;
- în subsidiar, trimiterea cauzei la Tribunalul de Primă Instanță și, în acest caz, obligarea acestuia la administrarea probei respinse;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în procedurile primă instanță și în recurs și obligarea intervenientei, Comunidad Autónoma de la Rioja, la plata cheltuielilor de judecată efectuate în primă instanță.

Motivele și principalele argumente

1. Eroare de drept, prin faptul că TPI a apreciat că, în cazul concret, nu există circumstanțe excepționale care justifică încrederea legitimă în legalitatea dispoziției fiscale în litigiu care împiedică dispunerea recuperării ajutoarelor în conformitate cu articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999⁽¹⁾ în legătură cu principiul protecției încrederii legitime. Denaturarea condițiilor dezbaterii în instanță și încălcarea principiului contradictorialității. Încălcarea jurisprudenței privind motivarea.

Nici diferența formală dintre dispoziția fiscală în litigiu și dispoziția care face obiectul Deciziei 93/337⁽²⁾, nici faptul că ar fi fost posibilă motivarea de către Comisie a criteriului de selectivitate în alt mod decât cel care figurează în mod explicit în Decizia 93/337, nici declarația de incompatibilitate care figurează în Decizia 93/337 nu constituie motive de drept suficiente pentru ca TPI să nu aprecieze existența unei circumstanțe excepționale care, ca atare sau împreună cu alte circumstanțe prezente în speță, împiedică Comisia să dispună recuperarea ajutoarelor la care se referă decizia atacată.

Întrucât a considerat că dispozițiile în litigiu în cauzele conexe T-30/01-T-32/01 și T-86/02-T-88/02 nu sunt analoge dispoziției fiscale în litigiu din motive de tehnică fiscală și de amplitudine a avantajelor, TPI a denaturat condițiile dezbaterii între părțile în litigiu, a ignorat principiul contradictorialității și a săvârșit, mai mult, o încălcare vădită a jurisprudenței determinate privind motivarea.

TPI a săvârșit o eroare de drept întrucât a considerat că atitudinea Comisiei în privința exercițiului fiscal 1993, precum și în privința avantajului fiscal din Legea 22/1993, nu constituie o circumstanță excepțională care ar fi putut justifica încrederea legitimă în legalitatea dispoziției fiscale în litigiu care să împiedice recuperarea ajutoarelor în temeiul articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999 ca fiind contrară principiului protecției încrederii legitime.

2. Eroare de drept prin faptul că TPI nu a respectat normele de procedură în materia administrării probelor și a decis să nu admită proba propusă de reclamant privind prezentarea anumitor documente ale Comisiei care, în lumina argumentelor utilizate de TPI pentru a respinge concluziile reclamantului, se dovedește esențială pentru apărarea intereselor sale. Încălcarea dreptului la un proces echitabil, a principiului egalității armelor și a dreptului la apărare.

Întrucât nu a administrat proba solicitată, TPI a încălcat dreptul fundamental la un proces echitabil al reclamantului, întrucât a respins administrarea unei probe care se dovedește esențială pentru reclamant, încălcând astfel dreptul său la apărare, în măsura în care cererea sa a fost respinsă cu argumentul că nu a făcut dovada exact a faptului pe care pretindea să îl dovedească cu proba care nu a fost administrată: și anume, dacă nu reprezintă poziția explicită definitivă a Comisiei cu privire la plângerea din 1994 împotriva unei dispoziții identice în esență adoptată în 1993, cel puțin atitudinea Comisiei ar constitui o circumstanță excepțională în măsura în care o astfel de atitudine ar fi determinat încrederea legitimă în legalitatea dispozițiilor fiscale din 1993, ceea ce a condus la adoptarea dispoziției fiscale în litigiu în 1996.

⁽¹⁾ al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41).

⁽²⁾ a Comisiei din 10 mai 1993 privind o schemă de ajutoare fiscale pentru investiții în Țara Bascilor (JO L 134, p. 25).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour de cassation (Franța) la 25 noiembrie 2009 — Charles Defossez/Christian Wiart, mandatar lichidator al Sotimon SARL, Office national de l'emploi, CGEA de Lille

(Cauza C-477/09)

(2010/C 37/19)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour de cassation

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Charles Defossez

Pârât: Christian Wiart, în calitate de mandatar lichidator al Sotimon SARL, Office national de l'emploi (fonds de fermeture d'entreprises), CGEA de Lille

Întrebările preliminare

Articolul 8a din Directiva nr. 80/987/CEE a Consiliului din 20 octombrie 1980 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolabilității angajatorului⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva nr. 2002/74/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002⁽²⁾, care prevede la primul alineat că, în cazul în care o întreprindere care desfășoară activități pe teritoriile a cel puțin două state membre se află într-o situație de insolabilitate, instituția competentă pentru plata drepturilor salariale neachitate ale salariaților este instituția din statul membru pe al cărui teritoriu aceștia își exercită sau își exercitau de obicei activitatea și, la al doilea alineat, că întinderea drepturilor salariaților este stabilită de dreptul care reglementează instituția de garantare competentă, trebuie interpretat în sensul că desemnează instituția competentă cu excluderea oricărei altei instituții, sau, având în vedere obiectivul directivei, care este acela de a consolida drepturile lucrătorilor care își exercită libertatea de circulație, și primul paragraf al articolului 9 din aceeași directivă, potrivit căruia aceasta nu aduce atingere posibilității statelor membre de a aplica sau de a introduce acte cu putere de lege sau acte administrative mai favorabile salariaților, trebuie interpretat în sensul că nu privează salariatul de dreptul de a se prevala, în locul garanției acestei instituții, de garanția mai favorabilă a instituției la care se asigură și la care cotizează angajatorul său în temeiul dreptului național?

⁽¹⁾ JO L 283, p. 23, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 197.

⁽²⁾ JO L 270, p. 10, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 149.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Audiencia provincial de Tarragona (Spania) la 30 noiembrie 2009 — Procedură penală împotriva Magatte Gueye

(Cauza C-483/09)

(2010/C 37/20)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Audiencia provincial de Tarragona

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Magatte Gueye

Pârâți: Ministerio Fiscal și Eva Caldes

Întrebările preliminare

1. Dreptul victimei de a fi înțeleasă, prevăzut în considerentul (8) din preambulul deciziei-cadru⁽¹⁾, trebuie interpretat ca fiind o obligație pozitivă a autorităților statului care au sarcina urmăririi și sancționării activităților infracționale de a permite ca victima să evalueze, să reflecteze și să își exprime opinia cu privire la efectele directe care pot rezulta asupra vieții acesteia din impunerea de pedepse făptuitorului cu care aceasta are un raport de familie sau intens afectiv?
2. Articolul 2 din Decizia-cadru 2001/220/JAI trebuie interpretat în sensul că obligația statelor de a recunoaște drepturile și interesele legitime ale victimei impune luarea în considerare a opiniei victimei atunci când consecințele penale ale procesului pot compromite în mod central și direct exercitarea dreptului acesteia la libera dezvoltare a personalității și a vieții private și de familie?
3. Articolul 2 din Decizia-cadru 2001/220/JAI trebuie interpretat în sensul că autoritățile de stat nu pot să refuza să ia în considerare voința liberă a victimei când aceasta se opune impunerii sau menținerii unei măsuri de îndepărtare, atunci când agresorul este un membru al familiei și nu se constată o situație obiectivă de risc de recidivă, când se constată existența unui nivel de competență personal, social, cultural și emoțional care exclude posibilitatea unei supunerii față de făptuitor sau, dimpotrivă, această măsură trebuie în orice caz considerată pertinentă, având în vedere caracteristicile specifice ale acestor fapte penale?
4. Articolul 8 din Decizia-cadru 2001/220/JAI, atunci când prevede că statele membru garantează un nivel corespunzător de protecție a victimei, trebuie interpretat în sensul că permite impunerea generalizată și obligatorie de măsuri de îndepărtare sau de interdicție de comunicare drept pedepse accesorii în toate situațiile în care o persoană este victima unor fapte penale săvârșite în cadrul familiei, având în vedere caracteristicile specifice ale acestor infracțiuni sau, dimpotrivă, articolul 8 impune efectuarea unei aprecieri individualizate care să permită identificarea, de la caz la caz, a nivelului corespunzător de protecție ținând cont de interesele concurente?
5. Articolul 10 din Decizia-cadru 2001/220/JAI trebuie interpretat în sensul că permite excluderea cu caracter general a medierii în procesele penale privind fapte penale săvârșite în cadrul familiei, având în vedere caracteristicile specifice ale acestor fapte penale, sau, dimpotrivă, medierea trebuie permisă și în acest tip de procese, apreciindu-se de la caz la caz interesele concurente?

⁽¹⁾ Decizia-cadru 2001/220/JAI a Consiliului din 15 martie 2001 privind statutul victimelor în cadrul procedurilor penale (JO L 82, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 104).